

Διεθνής συγκυρία

Η απάντηση που έδωσε το σύστημα στην κρίση του 2008, επιβάλλοντας μέτρα ακραίας λιτότητας και επιδεινώνοντας ριζικά τον ταξικό συσχετισμό σε βάρος των εργαζόμενων τάξεων, ήρθε για να μείνει. Στη βάση αυτή, η ανάκαμψη των κερδών, η έξοδος από την ύφεση, η ανάκαμψη των επενδύσεων, η σταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος και η μείωση της ανεργίας δείχνουν ότι το «επεισόδιο» της κρίσης του 2008 έχει ξεπεραστεί. Η σχετική σταθεροποίηση που χαρακτηρίζει τη Δύση, μετρά σχεδόν δυο χρόνια ακόμη και στη χώρα που η κρίση χτύπησε περισσότερο, την Ελλάδα. Η βασική αντίφαση που προκάλεσε την κρίση, η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου, εξακολουθεί, και εκφράζεται:

Οικονομικά, α) στα διογκωμένα κρατικά χρέη και στον υπερδιογκωμένο χρηματο-οικονομικό τομέα (κάθε είδους «φούσκες» στις αγορές), β) στην παραμονή σε μακροχρόνιο κύμα συρρίκνωσης (ρυθμοί ανάπτυξης, επενδύσεις και παραγωγικότητα σε χαμηλότερα επίπεδα σε σχέση με την πριν την κρίση του 2008 περίοδο), γ) στο γεγονός ότι ξαναστήνεται στα πόδια του το ίδιο μοντέλο καπιταλιστικής συσσώρευσης που μπήκε σε κρίση το 2008.

Πολιτικά, α) στις συνεχιζόμενες απόπειρες εναντίον εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων αλλά και β) στην όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, οικονομικών και στρατιωτικών, στη βάση αφενός αλλαγών του διεθνούς συσχετισμού δύναμης που προηγούνταν της κρίσης και αφετέρου του κινδύνου μιας νέας κρίσης που εγκυμονείται.

Συνέπεια των παραπάνω είναι η δεξιά μετατόπιση του πολιτικού φάσματος σε όλες τις δυτικές χώρες, η παρακμή του αστικού κοινοβουλευτισμού και η άνοδος του αυταρχικού κράτους. Κεντροαριστερές και δεξιές κυβερνήσεις αφομοιώνουν τάχιστα στο πρόγραμμά τους μέτρα ακροδεξιάς κοπής, από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης και τρομονόμους, μέχρι την φυλάκιση και τις μαζικές απελάσεις προσφύγων και την υπονόμευση του δικαιώματος στην απεργία. Μέτρα που νομιμοποιούν και αναδεικνύουν την οργανωμένη ακροδεξιά, όπως τα τελευταία χρόνια σε σειρά ευρωπαϊκών χωρών (Γαλλία, Ελλάδα, Ιταλία, Αυστρία κ.α.) και στις ΗΠΑ του Τραμπ.

Η εξέλιξη δεν ήταν αντικειμενικά αναπόφευκτη. Σχετίζεται με την ήττα του μεγάλου κύματος κοινωνικών αντιστάσεων στην Ευρώπη με σημείο καμψής το 2015, αλλά και της Αραβικής Άνοιξης ως το 2013. Με αυτήν την έννοια, η εξέλιξη δεν είναι μη αναστρέψιμη. Η στοχοποίηση κοινωνικών και δημοκρατικών κατακτήσεων όντως αποτελεί για τις άρχουσες τάξεις μη διαπραγματεύσιμο μονόδρομο. Γι' αυτό ο ρεφορμισμός, δηλαδή ο συμβιβασμός καπιταλιστικών και εργατικών συμφερόντων, αποτελεί αδύνατη πολιτική σήμερα. Όμως, οι άνωθεν σχεδιασμοί μπορούσαν και ακόμη μπορούν να ανατραπούν από μαζικές κοινωνικές αντιστάσεις που διεκδικούν ανατροπή του συσχετισμού μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Επειδή η συνείδηση των κινημάτων αποκρυσταλλώνεται σε πολιτικές οργανώσεις, η αποτυχία της επαναστατικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να μαζικοποιηθεί ήταν καθοριστικός παράγοντας για τη διεθνή αγωνιστική άμπωτη. Ακόμη και για χώρες που τα προηγούμενα χρόνια έζησαν εξεγέρσεις στη Λατινική Αμερική ή στη Μέση Ανατολή, αλλά και στις ευρωπαϊκές χώρες που γνώρισαν μεγάλα κινήματα αντικαθεστωτικής αμφισβήτησης, ήταν η κυριαρχία αστικών ή μισοαστικών (ρεφορμιστικών) πολιτικών προτάσεων που οδήγησε σε αποκλιμάκωση και γενική υποχώρηση.

Το κίνημα ή ο «κόσμος της Αριστεράς» ή η εργατική τάξη δεν μπορούν πάντα να καθορίζουν τις εξελίξεις αυθόρμητα, να διορθώνουν τα λάθη των αριστερών ηγεσιών και να τις επικαθορίζουν. Πλείστα παλιά και

σύγχρονα παραδείγματα δείχνουν ότι ο ρόλος του υποκειμενικού παράγοντα, των ηγεσιών, είναι αναντικατάστατος στην οικοδόμηση αντιστάσεων, την απεικόνιση ή την επαναστατική ανατροπή, ακόμη κι όταν υπάρχουν οι αντικειμενικοί όροι για αυτές. Σε συνθήκες διαμορφούμενης βαρβαρότητας, που απαιτούν επαναστατική διέξοδο, το κοινωνικό ριζώμα της επαναστατικής Αριστεράς παραμένει ένα ζητούμενο από το οποίο απέχει πολύ στη Δύση. Εκεί πρέπει να επικεντρωθούν οι προσπάθειες γενικώς, εκεί επικεντρώνονται και οι δικές μας: στην οικοδόμηση και μαζικοποίηση επαναστατικής οργάνωσης που ιδρύουμε σήμερα, προσπαθώντας να αποφύγουμε τα λάθη του σεχταρισμού και του οπορτουνισμού.

Εγγώρια συγκυρία

Η διεθνής κατάσταση απεικονίστηκε πιο ακραία στην Ελλάδα. Εδώ, η μη διαμόρφωση εναλλακτικής (πολιτικά και οργανωτικά) απέναντι στον ανερχόμενο «αριστερό» ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ, του έδωσε την ευκαιρία να συνεισφέρει στην υποχώρηση του κινήματος του 2010-2012, να το εκμεταλλευτεί εκλογικά και στη συνέχεια να το προδώσει ως κυβέρνηση. Πρόκειται για κυβέρνηση που υιοθέτησε γρήγορα και πλήρως την αστική ατζέντα διαχείρισης της κρίσης. Η συνεπής εφαρμογή των μνημονίων και οι νέες επιθέσεις σε λαϊκό εισόδημα και εργασιακές σχέσεις, συνδυάστηκαν με το χάρισμα τραπεζών και δημόσιας περιουσίας στους ιδιώτες. Μάλιστα, ο πόλεμος κατά των προσφύγων και η ιμπεριαλιστική πολιτική των ΑΟΖ, έναντι της Τουρκίας, σε συμμαχία με ΗΠΑ, Ισραήλ και Αίγυπτο, αποτελούν όχι απλή συνέχεια αλλά κλιμάκωση της σαμαρικής πολιτικής στα ίδια πεδία.

Η απόφαση του Eurogroup της 22ας Ιουνίου για την μετά τη λήξη του τρέχοντος προγράμματος περίοδο α) δεν αποτελεί έξοδο από τα μνημόνια αλλά «κλειδώνει» το καθεστώς των μνημονίων σε μεσομακροπρόθεσμη βάση (πλεονάσματα 3,5% ως το 2022 και 2,2% μετά το 2022 και ρητή υποχρέωση να μην ξηλωθεί ούτε ένα μνημονιακό μέτρο), β) δεν αποτελεί έξοδο από τη διεθνή επιτροπεία, απλώς την αντικαθιστά με ένα πιο ευέλικτο σύστημα εποπτείας από τους «θεσμούς» (περιλαμβανομένου και του ΔΝΤ, που παραμένει) και επιπλέον εισάγει την πιο σκληρή εκδοχή εποπτείας, από τις αγορές.

Σε τέτοιες συνθήκες, παγίωσης και αποδοχής της φτώχειας για το ένα τρίτο του πληθυσμού, κατασυκοφάντησης κάθε αριστερής, φιλολαϊκής εναλλακτικής από την άλλη και αποδοχής βασικών ακροδεξιών ιδεολογημάτων (βάρος οι πρόσφυγες, αλυτρωτική η Δημ. της Μακεδονίας, επιθετική μόνο η Τουρκία κ.λπ.), η ακροδεξιά σταθεροποιείται και επιχειρεί ανοίγματα (με αφορμή το Μακεδονικό και το προσφυγικό) παρά το δικαστικό «στρίμωγμα» του βασικού της πόλου, της Χρυσής Αυγής.

Οι νέες περικοπές σε συντάξεις, επιδόματα και αφορολόγητο, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι πλειστηριασμοί, δεν εγγυώνται καν την παραμονή σε ρυθμούς (αντεργατικής) ανάπτυξης. Αυτοί εξαρτώνται ισχυρά από το δυσοίωνα διεθνές περιβάλλον και επιβαρύνονται απ' την σχεδόν καθηλωμένη εσωτερική ζήτηση. Πάντως, οι νέες επιθέσεις και ακόμη περισσότερο μια επιστροφή της κρίσης, κάνουν πολύ πιθανό να αναπτρωθεί η αντίσταση στους δρόμους. Επειδή, όμως, η κινηματική αναθέρμανση και μάλιστα προς τα αριστερά, ούτε είναι βέβαιη ούτε τελικά σωτήρια από μόνη της, η συζήτηση περί ανασυγκρότησης της Αριστεράς είναι αναντικατάστατη.

Η Αριστερά που χρειάζεται

Τα χαρακτηριστικά της Αριστεράς που χρειάζονται οι «από κάτω» δεν προκύπτουν μόνο από κάποιες μακρινές παραδόσεις, αλλά και από την μαζική εμπειρία της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ. Στο οικονομικό και εργασιακό πεδίο, χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να κατανοεί ότι κάθε πρόταση διαχείρισης του καπιταλισμού και υποχώρησης απέναντι στην ισχύ του, κάθε πρόταση επιδίωξης καπιταλιστικής ανάπτυξης, είτε μέσα από Μνημόνια είτε μέσα από τον εθνικό προστατευτισμό κάποιας διαταξικής παραγωγικής ανασυγκρότησης, καταλήγει στην εγκατάλειψη των εργατικών συμφερόντων. Μια Αριστερά του επαναστατικού, μεταβατικού προς το σοσιαλισμό προγράμματος, με κέντρο την «ανάπτυξη» των οικονομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργατών εις βάρος του μεγάλου κεφαλαίου (εθνικοποιήσεις

μεγάλων επιχειρήσεων, εργατικός έλεγχος, διαγραφή χρέους κλπ).

Σε εποχή ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που η ελληνική άρχουσα τάξη συμμετέχει φιλόδοξα, χρειαζόμαστε εξίσου μια Αριστερά διεθνιστική, που να υπονομεύει την «δικαιοδοσία» των αστικών κυβερνήσεων να οξύνουν τους ανταγωνισμούς, να συνάπτουν συμμαχίες, να διεκδικούν επέκταση των σφαιρών επιρροής τους και των κυριαρχικών δικαιωμάτων τους.

Τόσο η κομμουνιστική παράδοση όσο και η πείρα του ΣΥΡΙΖΑ αναδεικνύουν ότι χρειαζόμαστε μια Αριστερά δημοκρατική, στην οποία ο κόσμος της συναποφασίζει τις πολιτικές της, μέσα από την πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση, τον έλεγχο των ηγεσιών, την πυκνή πολιτική λειτουργία. Ο κόσμος της εργασίας δοκιμάζει επί σειρά δεκαετιών το αρχηγικό-γραφειοκρατικό μοντέλο στις οργανώσεις του, από τα συνδικάτα μέχρι τα πολιτικά κόμματα, άρα βλέπει με δίκαιη καχυποψία κάθε επανάληψη ενός αρχηγικού-γραφειοκρατικού μοντέλου, που απλά χρησιμοποιεί τη βάση για εκλογικούς ή άλλους σκοπούς, υποβιβάζοντας τις ουσιαστικές της αρμοδιότητες.

Τέλος, χρειαζόμαστε μια Αριστερά με πολύ μεγαλύτερες ρίζες στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Που επομένως θα παίρνει πιο σοβαρά την αυτόνομη παρέμβαση στους μαζικούς χώρους και θα αξιοποιεί ταυτόχρονα την τακτική του Ενιαίου Μετώπου, της ενότητας στη δράση για την κατάκτηση χειροπιαστών στόχων που αφορούν τον κόσμο μας.

Σε όλους τους παραπάνω τομείς, χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να απαλλαγεί από τον αστικό τρόπο να κάνει πολιτική. Αυτό έχει συνέπεια και στον τρόπο που αντιμετωπίζει τις εκλογές. Για την μαρξιστική παράδοση η εκλογική δεν αποτελεί την βασική παρέμβαση στην κοινωνία, ούτε τον αποχρώντα λόγο των υπόλοιπων παρεμβάσεων. Παρά αποτελεί τρόπο καταγραφής κοινωνικών συσχετισμών και διαθέσεων και ευκαιρία μαζικής προπαγάνδας. Όσο αφορά την τελευταία, θεωρούμε βασικό ελάττωμα των αριστερών πολιτικών/εκλογικών συμμαχιών ότι, ελέω βουλευτικών εδρών, εισηγούνται στον κόσμο πλατφόρμες που δεν έχουν κατακτηθεί στην κοινή μαζική δράση, που παριστάνουν μια ενότητα ανύπαρκτη στην πραγματικότητα, ειδικά όταν επεκτείνονται σε στρατηγικά ζητήματα.

Η Αριστερά που υπάρχει

Η ηγεσία του ΚΚΕ διαθέτει την πιο γειωμένη στην τάξη εργατική βάση που θα μπορούσε να αποτελέσει τον καταλύτη για την ανασυγκρότηση του κινήματος με μια μαζική αντικυβερνητική πολιτική γραμμή. Όμως επιμένει να αρνείται οποιαδήποτε πρωτοβουλία πέρα από τα όρια συμβολικών, καθαρά κομματικών κινητοποιήσεων των δυνάμεών του. Πριν το 2015 αλλά και σήμερα, αρκείται στον τάχα δικαιωμένο πεσιμιστικό αναχωρητισμό της, συχνά υπονομεύοντας την αγωνιστική δυναμική. Στην εξωτερική πολιτική, παραβιάζοντας ακόμη και συνεδριακές αποφάσεις (ή και το ιστορικό παρελθόν του κόμματος), ασκεί από τα δεξιά κριτική στην κυβέρνηση, κατηγορώντας την για ενδοτισμό και παραχώρηση «κυριαρχικών δικαιωμάτων», ενισχύοντας ακροδεξιά και κυβερνητικά ιδεολογήματα του συρμού (απειλή από μακεδονικό «αλυτρωτισμό», το Αιγαίο ελληνική θάλασσα κοκ).

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρότι δεν διαθέτει αντίστοιχες ρίζες στην εργατική τάξη που θα μπορούσαν να την βάλουν συνολικά σε κίνηση, απαρτίζεται από ένα αξιόλογο πολιτικό και κοινωνικό δυναμικό που μπορεί - υπό προϋποθέσεις και σε συγκεκριμένα σημεία αιχμής - να αποτελέσει το γρανάζι για να αρχίσουν να απελευθερώνονται και να ενεργοποιούνται ευρύτερες δυνάμεις εργατικής και λαϊκής αντίστασης. Όμως ούτε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε καταφέρει να αποτελέσει εναλλακτική απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, περιοριζόμενη συνήθως στην καταγγελία. Παρόμοια προβλήματα εξακολουθεί να έχει και σήμερα, όπως φάνηκε από την αναχωρητική απάντηση που έδωσαν δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες κατά την τελευταία γενική απεργία της 30 Μάη. Ή από την συνεχιζόμενη τάση οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να διαχωρίζονται σε εργασιακούς χώρους και γειτονιές από ευρύτερες ριζοσπαστικές παρατάξεις και σχήματα. Ταυτόχρονα όμως, παρακολουθούμε με ενδιαφέρον την χειροπιαστή προσπάθεια συντονισμού

της ANΤΑΡΣΥΑ με την υπόλοιπη Αριστερά, π.χ. στο αντιπολεμικό μέτωπο.

Η ΛΑΕ οικοδομήθηκε φιλοδοξώντας να πάει πιο μπροστά και πιο αριστερά από τον ΣΥΡΙΖΑ. Για ένα πρώτο διάστημα διατηρούσε σημαντικό τμήμα του πολιτικού δυναμικού που αποσπάστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ μαζί με δυνάμεις που αποχώρησαν από την ANΤΑΡΣΥΑ με στόχο την μαζική κοινωνική και πολιτική απάντηση στην κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως δεν έχει μέχρι σήμερα καταφέρει να αποτελέσει πόλο ενότητας της Αριστεράς. Με ευθύνη του Αριστερού Ρεύματος, έχει υιοθετήσει θέσεις πιο συντηρητικές από του προκυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ. Μη κατανοώντας τη ρεφορμιστική και ψηφοθηρική ρίζα της αποτυχίας του ΣΥΡΙΖΑ, έφτασε να αναζητά, για χάρη των εκλογών, μετα-αριστερές συγκροτήσεις με εθνικιστικές ομάδες και «προσωπικότητες».

Εκτιμάμε πως δεν έχει σήμερα νόημα να συνεχίσουμε να επιδιώκουμε το στόχο αλλαγής της ΛΑΕ εκ των έσω, με δεδομένη την έλλειψη αντίστοιχης πρόθεσης από άλλες συνιστώσες, καθώς μια τέτοια επιδίωξη θα ήταν πρωτίστως θέμα συσχετισμών. Ακόμη περισσότερο, επειδή η υπολειτουργία των περισσότερων τοπικών Πολιτικών Επιτροπών του φορέα καθιστά σήμερα αδύνατη την άσκηση πίεσης για αλλαγή πορείας «από τα κάτω». Η δυσφορία μεταξύ των μελών είναι σημαντική, για ζητήματα πολιτικής φυσιογνωμίας όσο και εσωτερικής δημοκρατίας ή εκπροσώπησης, αλλά μη βρίσκοντας οργανωμένη διέξοδο οδηγείται σταδιακά σε αποστράτευση.

Η σύμπληξη της «Πρωτοβουλίας 1-1-4» αποτελεί για εμάς σημείο καμπής. Όχι μόνο η ΛΑΕ δεν μπορεί να αλλάξει στο ορατό μέλλον, αλλά αρχίζει να μετατρέπεται σε όχημα για μετα-αριστερούς προορισμούς, που δεν προσφέρουν στην υπόθεση της ανασυγκρότησης για το κίνημα και τον αριστερό κόσμο, τόσο σαν λειτουργία όσο και προγραμματικά (θέσεις καπιταλιστικού εθνικού προστατευτισμού, επικίνδυνες θέσεις στα “εθνικά θέματα”, αποχωρισμός του μεταβατικού προγράμματος).

Πιστεύοντας ότι ακόμη και τους σ. που παραμένουν μέλη της τους βοηθάμε περισσότερο όχι επιβραβεύοντας τις λάθος επιλογές της ηγεσίας τους αλλά με ανεξάρτητες πρωτοβουλίες που πιέζουν σε σωστή κατεύθυνση, παύουμε να είμαστε μέλη της ΛΑΕ. Ωστόσο, οι αγωνιστές της ΛΑΕ παραμένουν για εμάς σύμμαχοι και συναγωνιστές στους εργασιακούς χώρους (ΜΕΤΑ), στις επιτροπές για τους πλειστηριασμούς και σε άλλες αγωνιστικές πρωτοβουλίες και θεματικές.

Συνολικά η υπαρκτή Αριστερά δεν κατάφερε μέχρι σήμερα να συγκροτήσει μαζική απάντηση στην επίθεση καπιταλιστών και παλιών ή όψιμων συμμάχων τους. Υπάρχει ελπίδα στην πανσπερμία αριστερών οργανώσεων, που συνήθως χωρίς σοβαρή κοινωνική γείωση και παρά τις ταλαντεύσεις μεταξύ σεχταρισμού και ομορτισμού, επιμένουν να αναπαράγουν ιδεοληψίες ή κομματικές γραφειοκρατίες; Κατά τη γνώμη μας, η ελπίδα κυρίως βρίσκεται στις υπαρκτές κοινωνικές αντιστάσεις και στα κομμάτια της αριστεράς που εμπλέκονται πιο ενεργά με αυτές. Επίσης, στα κομμάτια που προσπαθούν να γενικεύουν συμπεράσματα από την πάλη, αναγνωρίζοντας στην Αριστερά έναν ρόλο εργαστηρίου ιδεών και όχι δογμάτων. Από τη μεριά μας, ήδη προσπαθούμε να ανταποκριθούμε και στα δυο καθήκοντα, της συγκεκριμένης πάλης και του αριστερού διαλόγου.

Η δική μας συνεισφορά

Για τον ενδοαριστερό διάλογο, επισημαίνουμε τα πολιτικά συμπεράσματα της περιόδου του ΣΥΡΙΖΑ.

- Για την διάκριση μεταξύ του εκλογοκεντρικού «πλατιού κόμματος» με επίπλαστες «ενωτικές» πολιτικές πλατφόρμες • και, από την άλλη μεριά, του ενιαίου μετώπου σε συγκεκριμένες δράσεις, που είναι πολύ πιο χρήσιμο για τους στόχους του κινήματος εδώ και τώρα.

- Για τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και τον έλεγχο της ηγεσίας από τη βάση, ως τη μόνη λειτουργία που εξασφαλίζει τη μέγιστη εφικτή συσπείρωση στη δράση, σε αντίθεση με τον γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό που εξασφαλίζει αποσυσπείρωση.

- Για την αξία σύνδεσης των επιμέρους μετώπων και παρεμβάσεων και της γενίκευσής τους σε συνολική πολιτική πρόταση, με σαφή διάκριση από τις αστικές/ρεφορμιστικές «λύσεις».

Για την οικοδόμηση αντιστάσεων, παρά τη πρόσφατη συγκρότησή μας, έχουμε καταγράψει έμπρακτα τις προθέσεις μας.

- Είμαστε πρόθυμοι να δουλέψουμε για μια συνεργασία αριστερών οργανώσεων στη δράση, δηλαδή μιας προσπάθειας πολύ πιο κοντά στη λογική του ΕΜ, όπως δείξαμε με τις πρωτοβουλίες και την ανταπόκρισή μας στις προσπάθειες για αντιπολεμικό μέτωπο. Πιστεύουμε ότι τέτοιες προσπάθειες θα επιτύχουν αν επικεντρώνονται στην βασική αιχμή αποφεύγοντας τα πολιτικά πλαίσια 100% συμφωνίας και παρεμβαίνουν με εξωστρέφεια. Στη βάση τέτοιων συνεργασιών, έχουν νόημα οι διεργασίες και διερευνήσεις για τη συγκρότηση γενικότερων πολιτικών μετώπων.

- Επιδιώκουμε την οικοδόμηση μιας σοβαρής αντιρατσιστικής παρέμβασης. Η αντιρατσιστική – αντιφασιστική δράση απευθύνεται σε ευρέα ακροατήρια, δίνοντας τις ευκαιρίες οικοδόμησης σοβαρών αντιστάσεων, αλλά και πολιτικοποίησης του κόσμου με αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές ευαισθησίες. Θεωρούμε ότι και σε αυτό το πεδίο είναι απολύτως επιβεβλημένη η προσπάθεια συνεργασίας της Αριστεράς. Στην κατεύθυνση αυτή στηρίζουμε κινηματικά εργαλεία, όπως η Κίνηση “Απελάστε το Ρατσισμό” και το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών, με απόλυτο σεβασμό στην αυτονομία και την αυτενέργεια των μελών τους.

- Στις εργατικές παρεμβάσεις μας κινούμαστε με κριτήριο την εξυπηρέτηση των αναγκών των αγωνιστών των εργασιακών χώρων, αντί για τις κεντρικές πολιτικές/εκλογικές συμμαχίες, όπως δείχνει η παραμονή μας σε σχήματα του ΜΕΤΑ, αλλά και ο μη περιορισμός της παρέμβασής μας στα σχήματα αυτά. Το ίδιο κριτήριο θα ακολουθήσουμε και στους φοιτητικούς χώρους και την παρέμβαση στις γειτονιές.